

HISTÒRIA D'INTERESSOS

El cel tan prest desenterbolia com enfosquia per la espessa i fugissera núvolada que corria d'est a oest empesa per una ventada que xiulava furibunda i arrencava les fulles dels arbres per enterrar-les dins l'oblit. Era la lluita del fort contra el dèbil, l'ansia de la prepotència.

El cim de la serralada, inhòspit, romania immutable a l'atupada del colós venteguer.

A cinc-cents metres, cim avall hi havia una balma grandiosa, caprici de la natura que els sarraïns empraren com a refugi. Per accedir-hi pujaven dins una grossa i consistent cistella moguda amb un enginy de politges com al mont Athos.

Durant la conquesta del rei Jaume I s'hi va construir una ermita on els creuats cansats de matar sarraïns (infidels per ells) a Terra Santa, a la seva vellúria volien acomiadar-se d'aquest món posant en pau la seva ànima davant Déu fent-se ermitans i donant els seus botins de guerra a la comunitat per pagar la manutenció el temps que els restés de vida.

Des d'aquest lloc privilegiat contemplaven la immensitat de la mar oberta, feta a semblança de la grandesa de Déu pensant que els premiaria per haver defensat el seu Sant Nom a la Guerra Santa.

Aquest dia el renouer mestral va endur-se'n de la memòria del lloc, els creuats, els sarraïns i el rei Jaume I.

Ara en Teòfil era qui, des de la balconada penjant, al buit del penya-segat contemplava la majestuositat de la mar a tan sols un tir de pedra i el sol a punt de amagar-se i apagar el tràfec de bonesa de persones ben nascudes, donant pas a la nit i a les malifetes de persones mal nascudes, més que mal nascudes enviscades pel mal.

D'aquí a poc se'n aniria a sopar amb els altres ermitans una volta post el sol. Volia posar-se en pau amb Déu cada dia per anar a dormir amb la consciència tranquil·la. Això li costava.

Ell dirigia la pregària cap el sol que en aquest moment deixava humans per presentar a Déu els precos que li encarregaven les persones creients.

Teòfil era un nou creient.

A l'endemà, el sol va sortir com cada dia, mimant l'alba.

Després d'haver fet els precos de la comunitat i haver ingerit un sobri desdèjuni, Teòfil va sortir a la balconada penjant per saludar el sol i donar gràcies a Déu pel nou dia.

A peu del penya-segat va veure un home que es passejava. Aquest, alçà el cap amb esguard penetrant cap a Teòfil. L'indicà que baixés. La mirada era més expeditiva que les ordres d'un comandant. No va dubtar ni un moment. Es ficà dins la senalla, confós i encisat al mateix temps. Va baixar fins a una planúria feta a posta per descendir i pujar amb seguretat.

- Uep! com anam, Teòfil?.
- I vostè, com sap el meu nom?
- No em facis preguntes inoportunes, va dir amb to autoritari el desconegut. Si jo som aquí, és perquè un ésser superior m'ha enviat i he de complir les seves ordres, estam?.
- D'acord, idò voste dirà.
- Que t'estimes més que anem passejant o ens seim en aquest pedrís?.
- El que vostè vulgui, va dir Teòfil resignat.
- Com que avui és un dia ventós, crec que és millor asseure en aquest pedrís que està arreberat, no creus?
- Crec que si.

El desconegut, una vegada assegut, mirava fixament les fulles caigudes dels arbres, el no rès de la vida. Restà una estona en silenci. Alçà la mirada cap a Teòfil com si volgués escodrinyar dins el seu interior.

La seva cara ja no era tan esmussa com abans. Li digué amb un to més cordial:

- Veig que a dins tu s'ha produït un canvi notori. No ets ni de molt el que eres fa quaranta anys.
- Abans de seguir, vull presentar-me i d'ara endavant em pots tractar de tu.
- Teòfil, jo som el TEMPS. Veuràs que duc una vestimenta un tant anacrònica, doncs el meu cos és immaterial i el vestit, una fotesa. El meu aspecte només el pots veure tu; què trobes?.
- Que estic molt assustat. No sé si ets producte de la meva imaginació febrosa o ets un ésser d'una altra galàxia, o ets un àngel de Déu... perdone'm però estic totalment engalavernat. Si pogués, embranziria a córrer i no m'aturaria fins perdre l'alè.
- Per molt que correguessis, jo t'agafaria sense donar una passa, va dir amb un esboç somrient.
- Si l'Ésser Superior, al que voltros anomenau Déu m'ha enviat a tu no és per atemorir-te. Dins la teva vida hi ha dues facetes antagòniques dignes d'esbargir per tot arreu. El que eres fins fa poc i el que ets ara.
- A mi em pertany el passat. L'avui no és de la meva incumbència fins que no sigui passat.

A mida que el TEMPS anava contant-li la seva vida anterior amb detall, Teòfil acceptava recordar encara que compungit, la pel·lícula d'antany.

Als vint-i-cinc anys va tenir la sort o dissort de guanyar un premi milionari. Fins aquest moment el seu dia a dia era rutinari.

Quan va tenir els doblers, no sabia què fer amb ells. Va aconsellar-se amb un assessor que el va encaminar cap el món de la distribució. Comprar barat i vendre car.

Els seus tentacles de cada vegada es feren més llargs i poderosos. Es va aficar dins el món de l'alimentació, la construcció, la indústria de l'automòbil, l'armament, la droga.

Va fundar una Ong per blanquejar el seu imperi capitalista.

Va tenir la barra de posar com eslògan a les seves empreses que la caritat ben entesa comença per un mateix.

En cap moment va pensar ésser un fillàntrop. No hi havia ideals, i els objectius eren els seus interessos.

Un president d'una nació del tercer món li va comprar milers de fusells amb l'excusa de refrenar uns escamots de terroristes, quan realment eren pacífics ciutadans que en un vast terreny desèrtic que compraren al govern hi trobaren or.

Amb la mentida de que eren terrenys usurpats varen morir una quantitat nombrosa de persones a mans d'un governant sense escrúpols. I en Teòfil tan tranquil. Va rebre el pagament amb llingots d'or, i ell ben content.

Si era dins el món de la construcció, per aconseguir terrenys a baix preu, feia calar foc a zones muntanyenques aprop de ciutats per després construir centenars de vivendes per llogar-les a gent de poc recursos i fer veure que era una bona persona.

Com que sabia que molts no li pagarien el lloguer, el que feia era fer firmar contractes que a canvi de la quota mensual, anassin a fer feina als seus camps de conreu de franc per abastir els immensos magatzems de cereals, verdures, fruita, vi, oli, llet, etc.

Així podia competir i rebentar els preus de la competència o enfonsar-la.

Dins el món de la droga es movia com peix dins s'aigo.

En Teòfil quan va fer el servei militar va aprendre una consigna: passar desapercbut el màxim possible, recurs que va aplicar al seu imperi financer.

Ell tenia a cada empresa un director general que era el que donava la cara.

Els caporals dels narcotraficants mai varen saber qui era el màxim dirigent del holding.

Qui rebia o feia les comandes era el director general o els sotsdirectors.

Es posaven en contacte amb el país productor i la droga viatjava dins submarins fins els límits d'aigües internacionals on esperaven llanxes ràpides per fer el transvasament.

El pagament es feia abans de rebre el gènere.

Per Teòfil cada descarragament suposava centenars de milions, que acceptava amb or, platí o diamants.

El seu patrimoni va arribar a fregar els quaranta mil milions de dòlars.

Arribà als seixanta anys en plenes facultats físiques i mentals. Cada matí era el primer que s'aixecava. Feia gimnàstica per mantenir-se amb bones condicions de salut.

Enrevoltat dels seus directors generals i consellers a una taula d'un saló d'actes de la seu central, amb un opípar desdèjuni per a tots, decidia cada dematí quins objectius (interessos) eren els millors per les seves empreses.

Un dia es va aixecar molt preocupat. Els directors generals ho notaren i continuament li estaven demanant si es trobava be. Acabada la reunió va dir a un dels directors que era l'home de confiança que esperàs. Els demés se n'anaren.

- Tomàs, aquesta nit passada he tengut un somni que m'està preocupant i no em deixa ni a sol ni a ombra.
- Teòfil, digue'm que t'ha passat.
- He somniat que anava d'excursió per una muntanya molt alta, completament nevada. Quan he arribat al cim només tenia ganes de fer una bolla de neu. N'he agafada un poc, he fet una bolla com una pilota de tennis i l'he tirada muntanya avall. Ha anat rodolant. Deu metres avall ja era un baló de futbol i cent metres més avall, grossa com un camp de futbol i no aturava perquè la muntanya no tenia fi ni peu.
- M'he assustat. Jo cridava que aturàs però no en feia cas. En aquest moment m'he despert tot suat i el cor bategant com un cavall desbocat.

Tomàs va cridar ràpidament els serveis mèdics que hi havia a la seu central. De seguida agafaren l'ambulància que tenien per aquestes contingències cap a l'hospital. Mentre tant li donaren un massatge cardíac i empraren el desfibril·lador.

Quan Teòfil es va despertar, es va veure rodejat de tots els directors generals i entubat.

- Que faig jo aquí?

Tomàs li va dir: Teòfil has tengut un infart i ets viu de miracle. Sort que has estat en mans d'un bon professional i de moment segons m'ha comunicat, les teves constants vitals es van recuperant.

Tomàs anava cada dia a veure'l i estava tot el temps que podia amb ell.

Dels negocis ni parlar-ne.

Passada una setmana, el doctor li va dir que podia anar-se'n a casa seva, amb la condició de fer estrictament el que li prescriuria, doncs si no feia bonda es podria repetir l'infart i tal volta ja no ho contaria.

- Has entès bé el que t'ha dit el doctor?. Demà agafarem l'avió i ens anirem a Hawaii. Les empreses estan en bones mans i tu has de desconectar.

Amb l'estreta de mà al doctor, li va donar un xec de dos mil dòlars.

- Això, per un vermouh, si no basta ja m'ho dirà. Gràcies per tot el que ha fet, doctor. Ha salvat una vida, quasi res.

Aquestes darreres paraules el perseguirien durant temps, fins que la seva vida va fer el tomb decisiu.

Quantes vides varen destrossar els seus interessos?. Déu sap...

També aquestes paraules s'encenien i s'apagaven com un neó publicitari, cada vespre quan es posava dins el llit i les veia reflectides al sostil de la seva cambra.

La consciència va ésser caparruda fins que Teòfil va donar el pas definitiu.

Davant notari va fer hereua universal a la Fundació, de la seva immensa fortuna, gestionada d'ara endavant pels ermitans i una comissió d'experts. Al tercer món es construïren escoles, hospitals, menjadors socials, bancs d'aliments pels qui no tenien res per dur-se a la boca, vivendes pels sense sostre, residències per gent major i per dones maltractades. Programes educatius per la infància i juvenesa que vivien al carrer. Subvencions globals per famílies pobres amb membres amb malalties rares, i un llarg etc...

Va indemnitzar amb escreix a tot el personal de les seves empreses com també als directors generals i a persones a les que va robar.

El TEMPS, li va dir a Teòfil capcot estant i molt pensatiu:

- Què et sembla tot el que vares fer?
- Mai més ben dit, que els doblers no fan la felicitat. A partir d'ara tot serà diferent. Intentaré que el meu decàleg de vida sigui el més semblat al de Déu. Accions transparents, mirar la gent des del cor renovat i somriure com un infantó de bressol amb la innocència per davant.
- Això m'agrada més, Teòfil. Esper que no tornis a ballar-la.
- El que m'acabes de dir, que sigui una decisió de per vida fins que l'Ésser Superior et vulgui al seu costat. Potser rebis qualche estirada d'orelles, o no. Pensa que Déu és infinit tant amb la justícia com amb la bonesa.
- Aquí acaba la meva estada amb tu. Que siguis feliç.

El TEMPS va llançar la seva vestimenta encobertorant tot l'horitzó, fent-se invisible per Teòfil. Es va sentir una veu llunyana que deia: *“Benaurança a les persones de bona voluntat que ho són per a sempre, no només per NADAL.”*

Ciutat de Mallorca, Nadal 2023.

Antoni Amengual Amengual.

